

Od komunistične celice "Ho Chi Min" do diakonata

Fabio Quartulli je eden izmed 38 vernikov Opus Dei, ki je bil 25. novembra v Rimu posvečen za diakona. Čez pol leta pa bo prejel še mašniško posvečenje. Fabio, ki je bil rojen pred 37 leti v Franciji, je sin italijanskega zidarja, ki je odšel v Pariz, da si tam najde delo.

3. Dec. 2006

Fabio, doktor fiziopatologije človeka, je nekaj let delal za podjetje Aventis Pharma. Pred tem, v času svoje mladosti, pa je bil član komunistične celice, ne da bi vedel, kaj mu pripravlja prihodnost ... Vse se je začelo s selitvijo tvojih staršev v Francijo ...

Po udeležbi v drugi svetovni vojni, v bitkah v Albaniji in Rusiji, se je moj oče vrnil v Italijo. Živel je v Squinzanu, majhni vasi na jugu države. Bila so to leta velike socialne labilnosti, zato je bil povsem prepričan, da bo komunizem odpravil revščino, ki je nastala po vojni. Bil je torej – in še vedno je – odločen komunist. Ker se je šušljalo, da se pripravlja revolucija, so policaji večkrat preiskali njegovo hišo v upanju, da bodo v njej našli politične pamflete ali kakšno podobno propagandno gradivo.

Ker ni našel zaposlitve, je moj oče emigriral v Francijo, kjer se je zaposlil kot zidar v Argenteuilu, blizu Pariza. Malo pozneje se mu je pridružila še moja mati. Mati je bila sicer vzgajana v katoliškem duhu, vendar vere ni nikoli živela. Zato smo tudi otroci že kot mladi prevzeli idejo očetovega pogleda na svet: socialna pravica, razredni boj ...

Te je komunizem privlačil?

Da. Že pri svojih petnajstih letih sem na primer prebral Komunistični manifest in del Marxovega Kapitala. Pri teh letih sva se s starejšo sestro pridružila komunističnemu podmladku *Jeunesses Communistes*. Pripadala sva skupini našega mesta, celici "*Ho Chi Min*".

Vse do vpisa na univerzo sem bil zelo aktiven član: prodajali smo dnevnik "*L'humanité*", razdeljevali smo propagandne letake, zbirali smo podpise za podporo stranki, pa tudi

za druge namene, na primer za osvoboditev Mandele. Spomnim se, da je bila zmaga socialistov leta 1981 velik praznik za našo družino.

V čem te je ta ideologija privlačila?

Že od nekdaj sem bil zaskrbljen glede problema revščine in socialnih pravic. Zelo so me zanimale razprave o razrednem boju in delitvi dobrin. Kljub vsemu pa je bilo že takrat nekaj, kar se mi je upiralo: ideja, da revolucija opravičuje nasilje. Iz gulagov je do nas prišlo mnogo novic in to mi resnično ni bilo všeč.

Kaj si takrat mislil o Cerkvi?

Zdelo se mi je, da je njeno sporočilo dobro, vendar pa ga Cerkev sama ni znala živeti. Cerkvi kot instituciji nisem zaupal, vendar sem, na svoj način, veroval v Boga. Ko je na primer mati umrla za rakom, je moja sestra rekla, da nikoli ne bi mogla verovati v Boga, ki tako ravna z

ljudmi. Jaz pa sem rekel, da bom sam kljub vsemu še vedno veroval in mislim, da jo je to presenetilo.

Kdaj si začel tudi sam hoditi v cerkev?

Ko sem imel 19 let, sem odšel v Pariz, študirat biologijo. V moji družbi je bil tudi Christophe, ki je bil globoko veren. Skupaj smo se pogovarjali o vsem, zlasti o katoliški veri, vendar ni Christophe nikoli preveč silil k tej temi, saj je poznal moja načela. Spodbujal je predvsem tiste, ki so se imeli za kristjane, da bi bolje živeli svojo vero. Christophe je bil supernumerarij Opus Dei.

Neko soboto sem po zabavi pri prijatelju zamudil svoj zadnji vlak. Christophe mi je ponudil prenočišče v svojem stanovanju in me opozoril, da utegne zjutraj nastati hrup v stanovanju, ker se bo zgodaj odpravil k maši v Madeleine. "Rad bi šel s teboj," sem mu rekel. "Zbudi, prosim,

še mene." Vendar sem to gesto storil le iz radovednosti in iz olike, to je vse.

Tisto noč sem opazil, da ima Christophe pri sebi brošuro z naslovom "Zakaj in kako se spovedati?" očeta Augustina Romera. Začel sem jo brati in z branjem prenehal nekaj ur kasneje. Naslednji dan sem zaupal Christophu, da se tudi sam želim spovedati. Čez nekaj dni – bil je četrtek, tega se še dobro spomnim – me je Christophe predstavil nekemu duhovniku Opus Dei. Od tega dne naprej sem prejemal zakrament sprave vsakih štirinajst dni.

In potem?

Začel sem pomagati pri kulturnih in duhovnih aktivnostih, ki so jih organizirali študenti centra Opus Dei. Cristophe pa mi je še naprej pomagal odkrivati ta nov svet. Sedaj se spomnim, naprimer, da me je naučil

molitve rožnega venca med sprehajanjem ob Seni.

Malo zatem mi je predlagal, naj tudi sam začnem živeti duhovno življenje kot ostali člani organizacije. Ker sem bil takrat zaročen, mi je predlagal, naj zaprosim za sprejem kot supernumerarij. Vendar sem zatem spoznal, da me Bog potrebuje vsega, zato sem bil leta 1992 sprejet kot numerarij.

In katere so tiste stvari, ki jih lahko spremeniš na ta način?

V krščanstvu sem spoznal, da je potrebno pomagati vsakemu človeku, enemu za drugim. Komunizem je žrtvoval dostojanstvo človeka za dobro skupnosti. Vendar smo vsi božji otroci, kar pomeni, da se bo svet spremenil, ko bomo pomagali drug drugemu, z ljubeznijo do bližnjega. Kot lahko opaziš, nisem zanemaril svoje skrbi za socialne pravice in odpravo revščine.

Česa si se v Opus Dei naučil?

V Opus Dei so me naučili moliti, se redno srečevati z Bogom in živeti apostolstvo. Ko sem bil še vključen v celico "Ho chi min", nas je skrbelo, kako bomo širili komunizem. Vendar je bilo to drugače, ker je bilo vse, kar smo želeli le to, da bodo ljudje podpirali stranko. Zelo malo nam je pomenilo življenje vseh tistih fantov, ki so nas podprli s svojim podpisom. Katoliški apostolat pa je drugačen: Bog sam te spodbudi, da se začneš zanimati za druge, v različnih situacijah in z različnimi problemi.

Kakšen je bil odziv družine pred tvojo spreobrnitvijo?

Povsem normalen, saj smo si pri nas vedno puščali veliko svobode. Edino moja starejša sestra, s katero sva se skupaj bojevala v komunističnem podmladku *Jeunesses communistes* in ki se je kasneje odločila, da ne bo verovala v Boga, ni razumela moje

odločitve. Prestrašeno mi je rekla:
"Se torej ne boš poročil?"

In ker je božji klic zaklad, ki ga odkrije vsak in ki mora biti razdeljen med druge, sem začel prav z njo. Ker sva si s sestro zelo zaupala, sem ji lahko vse razložil, korak za korakom. Sedaj je numerarija pomočnica Opus Dei.

Še malo, pa boš postal diakon. Kaj ti to pomeni?

To je prva stopnja mašniškega posvečenja. Bog, ki me je doslej vodil po svojih načrtih, me sedaj vabi, da strežem Cerkvi. Tako sedaj čutim v sebi veliko navdušenost ... in, seveda, veliko odgovornost.

sl-si/article/od-komunisticne-celice-ho-chi-min-do-diakonata/ (27. Mar. 2026)